Над річкою над Опором

Долина зацвіла,

Біля річки на долині

Самотня могила.

Над могилов Бескид гордий

Недвижимо чає

І, мов дитя, раменами

Курган обнимає.

А одвічні ліси, бори

Вершки нахиляють

І могилу, мов стареньку

Матір, осіняють.

Тихо, глухо доокола,

Як в дворищах суму,

Рек би-сь, що там душі снують

Таїнственну думу.

Лиш хвилями слезков кане

Грустная ялиця,

Мов то плаче, вічно плаче

Над гробом вдовиця.

І часами вітрець дуне

Від востока, юга,

І могилу обцілує,

Мов друг вірний друга.

Чиї ж кості в тім ізгнанні

Судьба повалила?

Серед глуші, серед суму

Чия ж то могила?

Ішли старці з верховини,

Ялину ламали,

На могилу на самотню

Галузя метали.

Чом ви, старці сідоглаві,

Чом, милії друзя,

На сей курган завалений

Мечете галузя?

Давно тому, давно дуже,

На зелені свята,

Убив в бою на тім полі

В погоні брат брата.

Ой брат брата Святослава,

Руськоє орлятко,

Ледве що лиш замкнув очі

Ярослав, їх татко.

Ой брат брата рідненького

З каленого ружя,

Тому ж ми ту на могилу

Мечемо галузя:

Щоби звірі не порили

Княжеського гробу,

Щоби діти пам'ятали

Каїнську злобу.